

е измѣнилъ своятъ съставъ. Но както ви казахъ по-горе, сичкиятъ свѣтъ въ онова време мислилъ, че въздухътъ е просто тѣло, което не може да са съединява съ никакво друго тѣло. Разбира са, че и Лавоазие е мислилъ за това нѣщо така, както и сичките други учени; но предъ очите му происходило съвсѣмъ друго. Дълго време той мислилъ и размишлялъ, и, най-послѣ, събралъ червените кристалчета, турилъ ги въ една стъклена чашица и турилъ подъ нея силенъ огънь. Слѣдъ малко време той видѣлъ, че червените кристалчета сж са преобразили изново въ живакъ; а съединенното съ тѣхъ вѣщество са е испарило. Лавоазие земалъ едно голѣмо количество отъ тия кристалчета и направилъ съ тѣхъ такавъ единъ опитъ, щото онова вѣщество, което са испаряло, той събралъ въ особенна чашка. Това вѣщество не е било нищо друго, освѣнъ чистъ *кислородъ*, когото открилъ малко по-напредъ Шеле. И така, не трѣбало вече никакви доказателства, че когато ние нагрѣеме живакъ, то съ него са съединява кислородътъ и образува „живачна окисъ“; а особенниятъ газъ, който са появява въ колбата, съставлява такова едно смѣшение, което са нарича въздухъ. Когато химиците продължале да праватъ опити, то откриле, че въздухътъ е съставенъ отъ кислородъ и отъ азотъ. Азотътъ е откритъ отъ доктора Рутерфорда въ 1772 година. Вие не можете и да си представите до колко са е радвалъ Лавоазие, когато той открилъ тая истина. Неговото тѣржество било твърде голѣмо. За да са убѣди до колко е вѣрно неговото открите, той земалъ стъкленцето съ газътъ, който билъ събранъ когато той нагрѣввалъ червените кристалци, и размѣсилъ го съ онзи газъ, който са на-